

der under Rettens Ledelse kan udvikle sig en simpel og fra alle Sider loyal Behandling. En saadan Behandlingsmaade er det i det hele og store lykkedes at fremkalde i Tyskland, og der er paa Forhaanden ingen Grund til at tro, at den ikke ogsaa skulde kunne lade sig tilvejebringe her hos os, naar Loven skaber Betingelserne derfor, hvortil særlig hører, at den saa vidt muligt undgaar alt, hvad der kunde tjene som Holdepunkter for temerære Formalitetsindsigelser eller Forhaling.

Efter Udkastet er Gangen i en almindelig Landsretsbehandling i Korthed denne:

I Stævningen giver Sagsøgeren en kort Fremstilling af sine Søgsmålsgrunde og sin Pastand. Paa første Tægtedag skal Sagsøgte fremlægge Svarskrift, indeholdende hans Paastand og en kort Fremstilling af hans Benægtelser og Indsigelser, og i det hele af de Kendsgjerninger, hvorpaa hans Forsvar grunder sig. Begæres ingen yderligere Skriftveksling og heller ingen Bevisførelse, berammes Domsforhandlingen. Begæres derimod yderligere Skriftveksling, fastsætter Retten Fristen, inden hvis Udløb Parterne ekstrajudicielt skulde have tilstillet hinanden Replik og Duplik, og berammer et nyt Retsmøde, i hvilket disse Skrifter fremlægges. I dette Møde fastsættes derhos Tiden for Domsforhandlingen, hvad enten Bevisførelse begæres eller ej, men i første Tilfælde tages behørigt Hensyn dertil ved Ansættelsen. Den, der ønsker at føre Bevis, maa begære en passende Tid dertil, og skulde Modparten finde Tiden for lang, maa Retten afgøre Sagen ved Kendelse. Hvis Vidner og deslige skulde føres for selve den dømmende Ret eller et Udvalg af denne, skal der mindst 3 Dage forud gives Modparten Meddelelse om deres Navn, Stilling og Bopæl, samt om, hvad der ved dem agtes bevist, for saa vidt han ikke allerede under Sagen har erholdt fornøden Kundskab herom. Hvis Vidner og deslige skulde føres uden for den dømmende Ret, maa Modparten stævnes særlig dertil med samme Varsel som et Vidne. Om de forskellige Spørgsmaal, der kunne komme frem vedrørende Førelse af Vidner, Udmeldelse af Skønsmand, Parternes personlige Afhøring, disses eller Trediemands Forpligtelse til at fremlægge Dokumenter etc., tager Retten gerne Bestemmelse i det Retsmøde, hvori Domsforhandlingen berammes, men kan i øvrigt ogsaa gøre saadant før eller senere i eller uden for Retsmøde (jfr. dog herved med Hensyn til Vidner og Syn og Skøn Reglerne i §§ 171 og 185). Hvad særlig angaar Fremlæggelse af Dokumenter,

paalægges det hver Part at lade de Dokumenter, som han paaberaaber sig i Skriftvekslingen, og som ere i hans Besiddelse, følge med vedkommende Processkrift i Original eller Genpart, medens andre Dokumenter, som han under Domsforhandlingen vil paaberaabe sig, og som ikke allerede ere Modparten bekendte, skulde afgives til denne i Original eller Genpart mindst 8 Dage forud for Domsforhandlingen.

Adgang til efter Skriftvekslingens Slutning eller endog under selve Domsforhandlingen at fremkomme med ny Paastande eller Anbringender kan tilstedes, naar dertil findes tilstrækkelig Grund; det samme gælder om Beviser, paa hvis Fremkomst Modparten ej er bleven behørigt forberedt. Saadant vil selvfølgelig kunne nødvendig-gøre Udsættelse eller særlige Retsmøder.

Under Domsforhandlingen fremstiller hver Part Sagen fra sit Standpunkt og fremfører sine Beviser, hvorefter Sagen optages til Dom.

Med den i Udkastet aabnede Adgang til fuldstændig Appel til Højesteret af enhver Landsretssag bortfalder Nødvendigheden af at bibeholde den i det tidligere Forslags 3die Afsnit, Kapitel II, hjemlede Adgang til i en Række forskellige Tilfælde at faa en Landsretssag frem paa ny for Landsretten, efter at den allerede har været Genstand for en fuldstændig Behandling ved samme med Procedure fra begge Sider.

Noget anderledes stiller det sig med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor den stedfundne Domsbehandling paa Grund af Sagsøgte*s Udeblivelse* har været ganske summarisk og til Dels formel, idet der under disse Omstændigheder i Virkeligheden ofte vil kunne gives Dom efter Stævningens Indhold. Naar man nemlig i saadanne Tilfælde mener at burde indrømme Sagsøgte Adgang til at faa Sagen optagen paa ny til en virkelig Prøvelse, vil der ingen Grund være til, at denne Behandling, der kun formelt er en Gentagelse, men i Realiteten en ny Behandling, skulde foregaa noget andet Sted end ved Landsretten selv.

Med Hensyn til det Omfang, hvori Adgang til Genoptagelse indrømmes den udeblevne Sagsøgte, skal bemærkes, at Udkastet dels hjemler saadan til Fordel for den, der kan godtgøre, at Udeblivelsen har været ham utilregnelig, naar han blot fremsætter Begæring derom snarest muligt og ikke senere end et Aar fra Dommens Afsigelse (§§ 222 og 223), men dels ogsaa hjemler en ubetinget Adgang til Genoptagelse, naar den, der er dømt som udebleven, uden at